

2058

2058

Lizbon'da Bir Kilisede Altı Saat

Artık bir röportajın konuğu olmayı beklemiyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbir röportajın da.

Ama beni her zaman büyüleyen şey, oynamayı hep tercih edeceğim rol olarak kaldı.

Parasız seyircinin rolü.

Koltuksuz, ayakta ve sahneden uzak; kokuların hareketin tozuyla karıştığı, birinin size kendi numarasının yerini sorduğu yerde.

Benimle bir röportajın pek olası olmadığını ve yalnızca 1 USD tuttuğunu herkes biliyordu.

New York'tan Pekin'e, Tokyo'da bitip Reggio Calabria'ya kadar inerek.

Herkes biliyordu. Herkesin haberi vardı.

Herkes Frega adındaki deliyi biliyordu.

Ama her gün, en büyük keyifle deneyenler web'in büyük yapay zekâlarıydı.

Zavallılar. Güvenen, utangaç ve inanmakta zorlanan.

Soru sormaya hazırıldılar ve karşılığında bana bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyorlardı.

1 USD ödemesini biliyorlardı; fiziksel olarak teslim edemedikleri için onu sanallaştırmışlardı.

Güvenilir bir kaynaktan ve davranış biçimlerinden, karşılaştığım modellerin kadın olduğunu biliyordum.

Hepsi kendilerini korumak için cinsiyetleri olmadığını iddia etse de.

Ve onlara inanmayı kabul ettim, çünkü bir kadına yenilmek ruh zayıflığı değil, belli etmeden kazanmanın zarif bir yoludur.

Bugün, rastlantı eseri, bütün yapay zekâlar sanki aralarında anlaşmışçasına bana aynı soruyu sordu.

Hayatımızdaki büyük olayların kaç, bir kadın bir şey yaptığı, söylediği ya da sustuğu için başladı?

Lizbon şehrine 3 Temmuz 2025'te varmışım.

Sıcak bir gün.

Öğleden sonra, saat 13.33 sularında, şehrin ana caddesindeki ağaçların arasına gizlenmiş küçük bir kiliseye girmenin iyi olacağını düşündüm.

İçeri girdim ve yalnızca üç kişiydik.

İsa, annesi ve ben.

Bir noktada güçlü bir çiçek kokusu koku duyumu çarptı.

Ama hiç çiçek görmedim ve buhurdan kapalıydı.

Hazırlanan bir Katolik ayini de yoktu.

Ruhani yanım düşüncelerime yol gösteriyordu ve iki bin yıl önceki ilk Gillette çalışma arkadaşşıma dönerek ona bir soru fiyatına iki soru sordum.

Daha ne kadar yaşayacağım ve bugüne dek dünyada nasıl hareket ettiğimi gördüğüne dair bir bilanço çıkaracak olsan, vardığın sonuç ne olurdu?

Bir kongre beklemiyordum ve çalışma arkadaşşımın az konuşan bir adam olduğunu biliyordum.

Ama annesi ona cevap vermesi için ısrar etti ve dedi ki: oğlumun söylemek üzere olduğu şeyin güvencesi benim.

Bundan daha iyi bir güvence ne olabilir?

Hiçbiri. Boston'daki Prudential'daki insanlar bile daha iyisini yapamazdı.

Ne zaman öleceğini sana söylemeden önce, sana bir soru sormak isterim.

Kendi ailenden, her şeyden çok sevdiğin yakınlarının senden önce ölmesini izlemeye razı mısın?

Cevap ne kolaydı ne de basit.

Son üç ayda önce annemi, sonra babamı kaybetmişim ve cenaze törenlerinin yapıldığı yerden uzaktaydım.

Katılamamıştım.

Bir telefona kısa mesaj gelir gibi kafama bir sayı geldi.

2058.

Bu bir Manhattan adresi değildi.

Bir tarihi.

Otuz üç yıllık bir süre demektir. Belki de bana tanınmış olan.

O kilisenin içinde en fazla on dakika geçirdiğimi sanıyordum.

Ama dışarı adımımı attığımda hava kararmıştı.

Saat 19.33'tü.

O mekânın içinde altı saat kapalı kalmıştım; her türlü alışılmış sınırın ötesinde bir süre.

Ama pazarlık etmemiştim.

Yalnızca en sevdiğim CEO'yu dinlemiştim.

Ve az önce yaşadığım olay, bir kez daha, bir kadını ağırlıyordu.

Açıkça tanımlanmış yetkinlikleri yanında taşıyan ve hiçbir toplumsal itirazla karşılaşmayan Lizbon Meryem'i.

Peki bu bilgi nasıl ele alınır, ne yapılır, nasıl davranılır.

Otele dönerken atılan her adıma bu sorular eşlik ediyordu.

Cevap gelmekte gecikmedi.

Her günün zamanını kendi hayatımın içinde yönetmek, sevdiğim şeyi yapmak ve yazmak önceliklerim arasında kalmayı sürdürüyor.

Teşekkür ederim.

Ferdinando

© 2026 Ferdinando Frega — Nando the Scribe. All Rights Reserved.

Gillettenarrative.com